

- podredno, zadevo vrne v odločanje Splošnemu sodišču;
- Komisiji naloži plačilo stroškov pritožnice v tožbenem in pritožbenem postopku.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Prvi pritožbeni razlog: Splošno sodišče meni, da pritožnica nima pravnega interesa, saj je v izpodbijani uredbi pojasnjeno, da je „edam“ generično ime. Zadevna formulacija v uredbi o vpisu imena v register pa naj bi bila zgolj tavitološka. V nasprotju z ugotovitvami Splošnega sodišča naj bi zato razglasitev ničnosti uredbe o vpisu imena v register članom zagotovila ugodnost, ki utemeljuje pravni interes. Iz istega razloga naj bi bila tožba dopustna. Zadevno pojasnilo naj bi namreč dovolile nizozemske tožeče stranke. Komisija naj bi tako ravnala napačno, ker vseeno ni sprejela tega pojasnila.

Drugi pritožbeni razlog: Pritožnica je navedla, da so njeni člani v preteklosti na Nizozemsko dobavljali mleko, ki se je tam smelo predelati v sir Gouda ali Edam in se je tudi verjetno predelalo v ta sir. Splošno sodišče na podlagi tega ni sklepalo o obstoju pravnega interesa. Ta argumentacija naj bi bila nepravilna z vidika dejstev. Splošno sodišče naj bi s tem izkrivilo dejstva, ker naj bi bil argument pravilen. Poleg tega Splošno sodišče meni, da pritožnica svojega ugovora in tožbe ni vložila za „proizvajalce mleka“. Tudi to naj bi bilo izkrivljanje dejstev, ker naj bi bil ugovor vložen v imenu članov pritožnice, ki predelujejo mleko (mleko, prodano na Nizozemskem, naj bi bilo predelano mleko) in tržijo mleko ali sir.

Tretji pritožbeni razlog: Splošno sodišče meni, da zavrnitev ugovora ne utemeljuje pravnega interesa pritožnice. Pravno gledano naj ugovora ne bi vložila tožeča stranka, temveč Zvezna republika Nemčija. To naj ne bi bilo v skladu s pravom, ki se uporabi, glede na Uredbo št. 510/2006 ⁽²⁾ in v nasprotju z ugotovitvami Splošnega sodišča naj to tega vprašanja za osnovno uredbo še ne bi obravnavalo. Med osnovno uredbo št. 510/2006 in njeno predhodnico, Uredbo (EGS) št. 2081/92 ⁽³⁾, naj bi obstajale razlike, ki jih Splošno sodišče ni preučilo in zaradi katerih med veljavnostjo osnovne uredbe vložniki ugovorov, kot je pritožnica, uveljavljajo lastne pravice do ugovora.

Četrti pritožbeni razlog: Splošno sodišče je zavrnilo trditve pritožnice, da modra oznaka ZGO Unije nizozemskih proizvajalcev zagotavlja konkurenčno prednost v primerjavi s člani pritožnice. To naj ne bi držalo. Konkurenčna prednost naj bi obstajala in na njej naj bi temeljil pravni interes članov pritožnice za razglasitev ničnosti uredbe o vpisu v register.

⁽¹⁾ UL L 317, str. 14.

⁽²⁾ Uredba Sveta (ES) št. 510/2006 z dne 20. marca 2006 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL L 93, str. 12).

⁽³⁾ Uredba Sveta (EGS) št. 2081/92 z dne 14. julija 1992 o zaščiti geografskih označb in označb porekla za kmetijske proizvode in živila (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 3, zvezek 13, str. 4).

Pritožba, ki jo je Evropska komisija vložila 20. novembra 2014 zoper sodbo Splošnega sodišča (tretji senat) z dne 9. septembra 2014 v zadevi T-461/12, Hansestadt Lübeck/Evropska komisija

(Zadeva C-524/14 P)

(2015/C 026/21)

Jezik postopka: nemščina

Stranki

Pritožnica: Evropska komisija (zastopnika: T. Maxian Rusche, R. Sauer, zastopnika)

Druga stranka v postopku: Hansestadt Lübeck, prej Flughafen Lübeck GmbH

Predlogi

Pritožnica Sodišču predlaga, naj:

- izpodbijano sodbo razveljavi;
- ugotovi, da je tožba, vložena na prvi stopnji, nedopustna;
- podredno: tožbo, vloženo na prvi stopnji, razglasi za brezpredmetno;
- podredno: del četrtega tožbenega razloga, s katerim se očita kršitev člena 107(1) PDEU v povezavi z merilom selektivnosti, razglasi za neutemeljen ter zadevo v zvezi s preostalimi deli četrtega tožbenega razloga ter tožbenimi razlogi od ena do tri ter pet, vrne Splošnemu sodišču;
- tožeči stranki v postopku na prvi stopnji naloži stroške tega postopka ter pritožbenega postopka, oziroma, podredno, v primeru vrnitve zadeve Splošnemu sodišču v ponovno odločanje, naj pridrži odločitev v zvezi s stroški postopka na prvi stopnji in pritožbenim postopkom.

Pritožbeni razlogi in bistvene trditve

Prvi pritožbeni razlog: neobstoj posamične zadevnosti

Po mnenju Splošnega sodišča se izpodbijani sklep posamično nanaša na hanzeatsko mesto Lübeck, kot pravnega naslednika javnega podjetja, ki je do 1. januarja 2013 upravljajo letališče Lübeck, ker je to javno podjetje s dodelitvijo državnih pomoči izvajalo pooblastila, ki so bila podeljena izključno njemu. To sklepanje temelji na naslednjem dejanskem stanju: javno podjetje predlaga tarifno tabelo regulativnega organa dežele, ki je pristojen za to, da tarifno tabelo potrdi ali pa zavrne (točke od 29 do 34 sporne sodbe).

Po mnenju Komisije naj bi Splošno sodišče sicer pravilno ugotovilo dejansko stanje, vendar pa je javno podjetje, ki je do 1. januarja 2013 upravljajo letališče Lübeck, pravno napačno štelo za organ, ki dodeljuje pomoč, ki izvaja lastna pooblastila, podeljena izključno njemu. V skladu s sodno prakso Sodišča, je pri preizkusu posamične zadevnosti javnega ali zasebnega organa, ki izvaja shemo pomoči (kot javno podjetje, ki je do 1. januarja 2013 upravljajo letališče Lübeck), odločilnega pomena, ali lahko sam organ oziroma država določa svoje poslovno vodstvo in politiko⁽¹⁾. Dejansko stanje, ki ga je ugotovilo Splošno sodišče kaže na to, da ima to pristojnost država, in sicer iz dveh razlogov. Tarifna tabela potrebuje predhodno odobritev s strani regulativnega organa dežele. Regulativni organ mora na eni strani upoštevati deželne pravne predpise o letaliških pristojbinah. Zato zgolj dejstvo, da mora upravljalec letališča predlagati tarifno tabelo, ne pomeni, da lahko samo določa poslovno vodstvo in cilje, ki se jim sledi s tarifno tabelo.

Z ugotovitvijo, da pristojnost za izvedbo pripravljalnega koraka za zagotovitev pomoči (v tem primeru predlog tarifne tabele pri regulativnemu organu) pomeni izvajanje lastne pristojnosti za zagotovitev pomoči, je Splošno sodišče napačno uporabilo pravo, ker je pojem „posamična zadevnost“ razlagalo preširoko.

Drugi pritožbeni razlog: neobstoj pravnega interesa.

Splošno sodišče meni, da ima hanzeatsko mesto Lübeck kot pravni naslednik javnega podjetja, ki je do 1. januarja 2013 upravljalo letališče Lübeck, tudi po prodaji letališča Lübeck zasebnemu investitorju pravni interes. Splošnemu sodišču se ni zdelo, da je treba ugotoviti ali je 1. januarja 2013 prenehala dolžnost razpisati tarifno tabelo, ker sistem nadomestil zaradi okoliščine, da se ne bo več uporabilo državnih sredstev, ni pomenil več državne pomoči. Tudi če bi bilo tako, bi tožeča stranka v postopku na prvi stopnji po mnenju Splošnega sodišča ohranila pravni interes, ker je bil formalni postopek preiskave še v teku, izpodbijani sklep pa je še imel pravne učinke.

Prva trditev Splošnega sodišča je neutemeljena, ker tudi če ni dokončnega sklepa o zaključku formalnega postopka preiskave izpodbijanega sklepa, lahko izgubi edini pravni učinek, namreč dolžnost ukinitve ukrepa pomoči za čas trajanja preiskave, če ukrep pomoči preneha iz razlogov, ki niso v nobeni zvezi s formalnim postopkom preiskave (v tem primeru privatizacija letališča).

Druga trditev Splošnega sodišča je v nasprotju s sodno prakso, ki zahteva obstoječi in dejanski interes. V tem primeru se tveganje ukinitve ukrepa pred 1. januarjem 2013 ni uresničilo, ker je bilo letališče privatizirano. Hanzeatsko mesto Lübeck svojega interesa, da se tožbo po privatizaciji letališča ohrani, ni dokazalo.

Iz teh razlogov je Splošno sodišče pravno napačno ugotovilo, da ima tožeča stranka v postopku na prvi stopnji dejanski interes.

Tretji pritožbeni razlog: napačna razlaga pojma selektivnosti v smislu člena 107(1) PDEU

Da bi ugotovili ali je tarifna tabela javnega podjetja selektivna, je po mnenju Splošnega sodišča treba preveriti ali velja brez diskriminacij za vse uporabnike in potencialne uporabnike blaga in storitev, ki jih daje to javno podjetje na voljo (točka 53 izpodbijane sodbe).

Ta trditev je v ostrem nasprotju s sodno prakso Sodišča, v skladu s katero ukrep ni mogoče šteti za splošni ukrep davčne ali gospodarske politike in s tem za selektiven, če velja le za določeno gospodarsko vejo ali le za določena podjetja te gospodarske veje⁽²⁾. Sodišče je zato presodilo, da je tarifna tabela, ki jo je določilo javno podjetje za blago in storitve, selektivna, tudi če bi jo uveljavljali vsi uporabniki in potencialni uporabniki⁽³⁾. V sklepnih predlogih Deutsche Lufthansa je generalni pravobranilec Mengozzi to sodno prakso uporabil v primeru, ki v celoti ustreza tej situaciji, namreč tarifni tabeli letališča, s popusti za določene velike uporabnike, in potrdil selektivnost ukrepa⁽⁴⁾.

Četrti pritožbeni razlog: pomanjkljiva utemeljitev in protislovna utemeljitev

Utemeljitev Splošnega sodišča je napačna. Prvič, manjkal naj bi bistveni del preizkusa selektivnosti, namreč določitev ciljev, ki se jim sledi s tarifno tabelo. Kajti pri sklicevanju na to tabelo je treba ugotoviti katero podjetje je v pravno in dejansko primerljivem položaju. Drugič, utemeljitev Splošnega sodišča naj bi bila protislovna, saj najprej uporablja sodno prakso glede selektivnosti davčnih ukrepov (točki 51 in 53 izpodbijane sodbe) in nato ugotovi, da ni zadevna (točka 57 sporne sodbe).

Peti pritožbeni razlog: napačna uporaba strogega merila sodnega nadzora v primeru sklepa o začetku postopka

Splošno sodišče sicer navaja pravilna merila, vendar pri svoji utemeljitvi nikakor ne upošteva, da gre v tem primeru za sklep o uvedbi formalnega postopka preiskave, ki je le malo podvržen sodnemu nadzoru, zlasti glede utemeljitve⁽⁵⁾. V sporni sodbi ni dovolj pojasnil glede tega zakaj tarifna tabela tako očitno ni bila selektivna, da je bilo Komisiji preprečeno, da bi začela formalni postopek preiskave.

⁽¹⁾ Sodba DEFI/Komisija, 282/85, Recueil 1986, 2649, točka 18.

⁽²⁾ Sodbi Italija/Komisija, C-66/02, ZOdl. 2005, I-10901, točka 99, in Unicredito, C-148/04, ZOdl. 2005, I-11137, točka 45.

⁽³⁾ Glej zlasti sodbo GEMO, C-126/01, Recueil 2003, I-13769, točke od 35 do 39.

⁽⁴⁾ Sklepni predlogi Deutsche Lufthansa, C-284/12, ZOdl. 2013, točke od 47 do 55.

⁽⁵⁾ Glej sklep Stahlwerk Bous/Komisija, T-172/14 R, ZOdl. 2014, točke od 39 do 78 in navedena sodna praksa.